

Kirke og samfunn i strid med Guds ord !

På kirkemøtet i Trondheim 11. april 2016 ble det fattet et vedtak som er i strid med Guds ord. Kirkemøtet vedtok å utarbeide liturgier som inkluderer kirkelig vigsel og forbønn for likekjønnede par. Dette innebærer at det allerede tidlig neste år skal vedtas liturgier som forkynner at personer av samme kjønn skal være rette ektefolk. At avstemmingen på kirkemøtet fikk et slikt resultat, var ikke uventet. Når man legger til grunn resultatet fra kirkevalget sist høst vises tydelig hvordan det kirkelige demokrati, uten læreansvar og bekjennelsesplikt, kan bli og blir misbrukt av krefter står imot Guds ord og ånd.

Det er med beklagelse vi nå konstaterer at Den norske kirkes formelle ledelse har forlatt Guds ord som grunnlag for både lære og liv. I stedet har den bøyd av for folkeviljen i denne sak.

Vi håpet i det lengste at i alle fall mindretallet blant biskopene ville føre kampen for Sannheten videre, men må bare konstatere at også de bøyde av for flertallet. Og nå har de et betydelig besvær med å forklare hvorfor de stemte som de gjorde. At enigheten og den påberopte «enheten» ble å veie tyngre enn sannheten, er ikke bare meget skuffende, men er også farget av falskheter og ettergivenhet når det kreves rettskaffenhet og styrke. Skal Den Norske kirke heretter velsigne det som Bibelen forbanner og kaller for urenheter, vanære, løgn, skammelige lidenskaper, usømmelighet, utukt, skjenselsverk, naturstridig, villfarelse mm (se Rom 1, 24-28) under dekke av det de kaller kjærligheten?

Vedtaket fra kirkemøtet i 2016 er et resultat av en prosess som har gått over lengre tid. I 1997 stilte alle tre i bispemøtets arbeidsutvalg seg bak følgende uttalelse: «*Å sidestille heterofilt ekteskap med homofilt samliv er i strid med grunnleggende etiske prinsipper i Bibelen og må anses som kirkesplittende vranglære*». De uttaler likevel videre: «*Å reise en debatt om muligheten for sekundære løsninger i visse klart definerte situasjoner er mulig innen samme kirkefelleskap, blant annet ut fra den plass som kritisk prøving av kirkens tradisjon alltid må ha i en kirke. Dette må kunne gjøres uten at begrepet vranglære anvendes og uten at kirkens enhet behøver å være truet.*»

Bispemøtet ville imidlertid ikke definere homofilt samliv som et punkt som kirkens tro står eller faller med. Det berører sentrale ledd i kirkens lære som bl.a. Skriftforståelsen, skapertro og menneskesyn. «- *men synet på homofilt samliv er ikke i seg selv av en slik natur at det behøver å true enheten i kirken.*»

Har biskopene endret syn? Vedtaket som er fattet i 2016 er åpenbart i strid med Guds ord, som er den øverste norm for lære og liv for en kristen kirke. Derfor anser vi dette vedtaket å representere en kirkesplittende vranglære som vi tar sterk avstand fra. Et kristent syn på ekteskapet har sin forankring i skapelsesberetningen. Bibelens første bok lærer at mann og kvinne skal være ett kjød. Jesus forklarer selv dette hos Matteus 19, 4-6: *Har dere ikke lest at skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne og sa: Derfor skal mannen forlate far og mor og bli fast hos sin hustru, og de to skal være ett. Det er Gud som har sammenføyd mann og kvinne i ekteskapet. Derfor er seksuelt samliv mellom andre enn en mann og en kvinne brudd med Guds ord og Guds skaperorden. Det står skrevet i 3. Mosebok 18, 22: Hos en mann skal du ikke ligge som du ligger hos en kvinne, det er en vederstyggelighet. (= styggedom). Det er for øvrig et samlet bibelsk vitnesbyrd som taler mot homofilt samliv. Apostelen Paulus skriver i 1. Korinterbrev 6, 9-10: Eller vet dere ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike. Far ikke vill! Verken horkarerer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt eller menn som øver utukt med menn, eller tyver eller pengegriske eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike. Videre skriver apostelen i Rom. 1, 24-27: Derfor overgav også Gud dem i deres hjerters lyster til urenheter, til å vanære sine legemer seg imellom, de byttet Guds sannhet bort med løgnen og æret og dyrket*

skapningen framfor skaperen, han som er lovprist i evighet. Amen. Derfor overgav Gud dem til skammelige lidenskaper; Deres kvinner byttet om det naturlige samliv med et som er mot naturen. På samme vis forlot også mennene den naturlige omgang med kvinnen, og brant i sitt begjær etter hverandre, Menn drev skammelig utukt med menn, og fikk på sin egen kropp den straff de fortjente for sin forvillelse.

Har kirkeledelsen, med biskopene som dens øverste tilsynsmyndighet, valgt å se bort fra alle disse og flere andre klare skriftspråk? Kirkemøtevedtaket fra 2016 kan ikke vise til et eneste skriftsted til støtte for den avgjørelse som ble tatt, men debatten før og etter kirkemøtet bærer preg av at flertallet viser manglende eller feilaktig forståelse særlig i to lærestykker: 1) Om Kirken og dens oppgave, og 2) Om kjærligheten som begrep og om «kjærlighetsbudet».

Biskop Øygard skriver i en artikkel i dagsavisen iTromsø 4. juni 2016 : «*Vi gjorde det fordi vi mener at vår kirke må tåle å leve med ulike syn, også i denne saken. Vi gjorde det fordi vår kirke har brukt så altfor mye tid og krefter på denne ene saken, mens vi dermed ikke har hatt nok engasjement til det som er kirkens hovedoppgave til alle tider: å la mennesket bli kjent med Jesus så de kan tro på ham.*» Er det tids- og kraftmomentet som er avgjørende i en så viktig sak? Tid og krefter har til alle tider vært brukt for å forsvare Guds ords sannhet mot djevelens falske lære. Hvis vi gir opp og forlater Bibelens klare autoritet og sannhet, har vi tapt mot fienden. Det synes som det er dette som er skjedd i denne saken. Vår kirkes reformator Martin Luther definerer Kristi kirke som en stridende kirke, og hvis striden opphører, har fienden vunnet.

At enkelte mennesker har draging mot personer av samme kjønn, er ikke ukjent, det er en del av syndefallets følger. Men at mennesket skal leve ut sin synd, det forbyr Guds ord. Gud elsker alle mennesker, også de som har en slik legning. Men det er en vesentlig forskjell på å ha en syndig legning, og å leve ut synden. Jesus sier til kvinnen som ble grepet i hor, Joh. 8, 11: *Heller ikke jeg fordømmer deg; gå bort og synd ikke mere.* Der synden blir erkjent, angret og tilgitt, vil den også søkes avlagt i kraft av Jesu ord og ånd.

Ut fra foranstående er dette et bedrøvelig vedtak for både kirke og samfunn. Det undergraver det fundament som kirken og samfunnet skal være grunnnet på. Dette er en samvittighetssak for mange mennesker. En kirke som lærer helt i mot Guds ord, er ingen sann kirke, og derfor vanskelig å forholde seg til for dem som vil bekjenne seg som kristne og Guds barn. Derfor er det godt og nødvendig at det ennå finnes noen prester som ikke har bøyd av, men som fortsatt står og vil stå på bibelsk grunn også i denne saken. Det er slike vi ønsker, og kan la oss bli betjent av. Prester som bryter med bibelens lære og det løftet som de under ed har gitt til kirkens Herre, kan vi derimot ikke la oss bli betjent av. Apostelen Paulus kaller dem «slike som godt kjenner Guds dom, og dog ikke bare gjør det, men endog holder med dem som gjør det» (Rom 1,32). Om slike er det apostelen Johannes gir denne anbefaling: «*Dersom noen kommer til dere og ikke fører denne lære, da ta ikke imot ham i deres hus, og by ham ikke velkommen! For den som byr ham velkommen, blir medskyldig med ham i hans onde gjerninger* (2 Joh, 10-11).

Tromsø, 6.august 2016

For Den luthersk-læstadianske menighet

Øystein Pettersen

Magnar Fjellstad

Aslak A. Siri

Odd S. Hansen